

le a torkán. Azt az utolsót is alig nyelte le.

Egy fél óra elteltével émelyegni kezdett a gyomra, hányingere és hasfájása lett. Még a világ is forgott vele. Nagy nehezen betámolygott a szobába, és lefeküdt az ágyra. Így találtak rá a szülei, és szaladtak vele a kórházba, ahol fájdalomcsillapító injekciót meg orvosságot kapott.

Fogadkozott is Petike, miután helyrejött, hogy ezentúl soha nem fog csak körtével jóllakni, és a vajas kenyeret sem adja többé Cirmosnak, bármilyen szépen kérné.

Cicának tejszke való, nem pedig vajas kenyér!

Petike, az indián nagyfőnök

Petike és Vicuska a nagymamához mentek hétvégére. Az első napon Petike nagyon unatkozott. Nem volt kivel játszania. Vicuska vagy a nagymama könyveit lapozta, vagy pedig a konyhában serénykedett anyuka és nagymama körül, nem akart Petikével játszani. Másnap Petikének nagy meglepetésben lett része. Barátja, Lacika, aki egyben az unokatestvére is volt, szintén eljött az apukájával nagymamához szombat reggel, így vége lett az unalomnak. Naphosszat futkároztak, labdáztak az udvaron, mígnem egyszer csak azt mondta Petike Lacikának:

– Te, Lacika, játsszunk már valami komolyabb játékot is, ne csak labdázunk meg szaladgáljunk!

– Igen ám, de mit? – kérdezte Lacika.

– Játsszunk indiánost! Olyat, amelyet a moziban láttunk. Én leszek az indián nagyfőnök, te pedig Fürgetalp, és elraboljuk Vicuskát, a sápadtarcú leányát.

– Jó ötlet, de mégse igazi.

– Miért nem? – kérdezte Petike.

– Hát azért, mert ahhoz, hogy igazi indiánok legyünk, tollas fejdíszünk is kéne legyen. De mivel az nekünk nincs, nem lehetünk indiánok – mondta sópánkodva Lacika.

– Ez igaz – felelte Petike is lehangoltan.

Kedvetlenül üldögéltek egymás mellett, amikor nagymama Gyuri kakasa sétált el mellettük, ékes farkát billegetve.

– Megvan! – kiáltott fel Petike boldogan. – Lesz már tollas fejdíszünk! Nézd csak, milyen szép tolla van a nagymama kakasának! Minek az neki? Tollak nélkül is tud kukorékolni! Gyere, fogjuk meg!

A kakas után szaladtak, elkapták a farkát, és kitéptek belőle egy pár tollat. Ez kellett csak a kakasnak! Mérgesen megfordult és rátámadott a két gyerekre. Lett erre nagy kiabálás, visítás, mert a kakas egyiket is, másikat is jól megcsípte. A két apuka vetett véget a harcnak, és zavarta el a kakast egy seprűvel, a gyerekeket pedig beküldték a házba. Így ért véget Petike indián nagyfőnöksége. A kakas pedig, bár megtépázva és hiányos tollakkal, de annál büszkébben kukorékolta a kerítés tetején. Petikét és Lacikát nem felejtette el. A két kisfiú nem mehetett ki többé az udvarra, mert a kakas rögtön nekik szökött és megkergette őket. Be is zárta nagymama a tyúkudvarba, és addig, amíg a fiúk ott voltak, nem jöhetett ki. Pedig hej, de szeretett volna!

Petike nem hiszi, hogy van Mikulás

December elejére nagy hó esett, és anyukáék elhatározták, hogy a hétvégét falun töltik nagymamánál.

– Hadd örvendjenek a gyerekek a hónap – gondolták –, na meg, szombat este jön a Mikulás!

Csomagolás közben apuka megkérdezte Petikétől:

– Petike, téged nem láttunk az idén levelet írni a Mikulás bácsinak. Mondd csak, neked nincsen semmi kívánságod? Nem szeretnél kapni tőle semmit?

– Én szeretnék, de nem is tudom, mondjam-e, mert az egy kicsit drága – válaszolta Petike vállát vonogatva.

– Mondd csak, Petike – biztatta anyuka mosolyogva. – Ilyenkor a Mikulás bácsinak van pénze!

– Egy biciklit szeretnék, olyat, amelyet Lacika kapott a születésnapjára – bökte ki Petike.

– Akkor még ma meg kell írnod a Mikulás bácsinak, mert másképp nem kapsz semmit! – vágta rá a húga, Vicuska.

Petike hallgatott, látszott rajta, hogy valamin nagyon gondolkodik. Nem mondott semmit testvérkéjének, aki ugrándozva állt odébb.

– De apuka – kérdezte kis idő múlva –, mondd csak, honnan van annyi pénze ennek a Mikulásnak, hogy minden gyereknek ajándékot tud hozni?

– Hát – nevette el magát apuka –, van Petike! Egész évben dolgozik, és minden pénzét félreteszi, hogy Mikulásnapkor ajándékot vihessen a jó gyerekeknek.

– De apuka, honnan tudja az a Mikulás, hogy egy gyerek jó volt-e vagy nem?

– Hát – kezdte megint apuka –, tudod, Petike, egyszer-egyszer még minket is meg szokott kérdezni, s ha mi éppen azt mondjuk, hogy bizony rossz volt a gyerek, akkor nem hoz neki semmit. De most már elég legyen a kérdésekből, mert indulnunk kell!

Petike elhallgatott, de csak nem ment ki a fejéből a Mikulás, ezért utazás közben így szólt nagy bátran apukához:

– Apuka, miért akartok ti engem szédíteni? Lacika azt mondta, hogy nem is létezik Mikulás, hanem ti teszitek a csizmákba az ajándékot. És én se hiszem, hogy van Mikulás, mert, ha tényleg volna, látnom kellett volna, amikor az ajándékot hozta, de én sose láttam őt!

– Petike! – kiáltott rá Vicuska. – Hogy beszélhetsz így a Mikulás